

119a Ἐκφρασις Δροσίλλας

- 120 Ὡς οὐρανὸς γὰρ ἦν ἕναστρος ἡ κόρη,
 χρυσοῦν, φαινόν, λευκοπόρφυρον φάρος
 πρὸς τὴν ἑορτὴν δῆθεν ἡμφιεσμένη.
 Εὐρυθμος ἦβην, λευκοχειροσαρδόνυξ,
 χεῖλη, παρειάς ἐξέρυθρος ὡς ῥόδον·
 125 ὀφθαλμὸς αὐτῆς εὐπερίγραφος μέλας,
 πυρσὴ παρειά, ῥίς γρυπτή, στιλπνὴ κόμη,
 ναὶ καὶ χλιδῶσα καὶ διευθετισμένη,
 κάλυξ τὰ χεῖλη, σίμβλον ἀνεωγμένον,
 θυμῆρες ἐκρέοντα τοῦ λόγου μέλι,
 130 γῆς ἄστρον ἐξαστράπττον, οὐρανοῦ ῥόδον·
 εὐρυθμος ὁ τράχηλος ἐκτεταμένος,
 τὰ πάντα τερπνά· κυκλοειδεῖς ὀφρύες,
 καὶ πυρσὸν ἀστράπτοντα λευκερυθρόχρουν
 αἰ τῶν παρειῶν ἐξέπεμπον λαμπάδες,
 135 χιῶν δὲ τᾶλλα τοῦ προσώπου τῆς κόρης·
 ὁ βόστρυχος χρύσειος, αἰ πλοκαμίδες
 ξανθαί, μελιχραί, χρυσοειδεῖς, κοσμίαι,
 τεταμέναι τε καὶ πνέουσαι τοῦ μύρου·
 ἡ γνάθος, ὁ τράχηλος ἐστιλβωμένα,
 140 τὸ χεῖλος αὐτῆς νέκταρ ἦν ἀπορρέον,
 τὸ στέρνον ἄλλην εἶχεν ὀρθρίαν δρόσον,
 ἦβης τὸ μέτρον ὡς κυπάριττος νέα,
 εὐτορνος ἡ ῥίς, τῶν ὀδόντων ἡ θέσις
 ὡς σύνθεσις τις μαργάρων λευκοχρῶων,
 145 τὰ κυκλοειδῆ τόξα τὰ τῶν ὀφρύων

119a Περιγραφή τῆς Δροσίλλας

- 119a Σὰν τὸν οὐρανὸ μὲ τὰ ἄστρα ἔλαμπε τὸ κορίτσι,
 120 χιτῶνα χρυσοῦ, φωτεινὸ, λευκοπόρφυρο
 ντυμένη, ὅπως φαίνεται, γιὰ τὴ γιορτὴ.
 Τορνευτὸ ἐφηβικὸ κορμί, χέρια λευκά, νύχια
 ἀνοιχτοκόκκινα,
 μάγουλα καὶ χεῖλη κατακόκκινα σὰν τὸ ῥόδο·
 125 μαῦρο τὸ μάτι τὸ ζωγραφιστὸ τῆς,
 μάγουλο φλογερὸ, μυτερὴ μυτούλα, λαμπερὰ
 μαλλιά,
 ἂ ναί! πλούσια, πυκνὰ κι ὁμορφα χτενισμένα·
 κάλυκες τὰ χεῖλη τῆς, κερήθρα ἀνοιγμένη
 ποὺ ἀνάβλυζε τὸ ποθητὸ μέλι τοῦ λόγου –
 130 ἄστρο ἀστραφτερὸ τῆς γῆς καὶ ῥόδο τοῦ οὐρανοῦ·
 ὁ τράχηλος ἦταν τορνευτὸς καὶ μακρὺς,
 ὅλα πάνω τῆς ἦταν γοητευτικά· φρύδια σὰν τόξα,
 φλόγα ἀστραφτερὴ καὶ ἀσπροκόκκινη
 ἔστελναν παντοῦ οἱ δάδες πάνω στὰ μάγουλά τῆς,
 135 ἐνῶ χιόνι ἦταν ὅλα τὰ ἄλλα στὸ πρόσωπο τῆς
 κόρης.
 Χρυσοὶ ἦταν οἱ βόστρυχοι, οἱ μποῦκλες
 ξανθές, μελένιες, χρυσαφένιες, καλοβαλμένες,
 μακριές, ἀνέδευαν τὴν εὐωδιά τοῦ μύρου·
 τὸ πιγούνη, ὁ λαιμὸς γυάλιζαν ὅλο λάμψη,
 140 τὰ χεῖλη τῆς ἔσταζαν ὅλο νέκταρ,
 τὸ στέρνο τῆς εἶχε μιὰ παράξενη δρόσο πρωινή,
 ἡ κορμωστασιά τῆς ἴδια κυπαρισσάκι ἀψηλό,
 ἡ μύτη τῆς καλοφτιαγμένη, τὰ δόντια τῆς
 ἔμοιαζαν σὰν σύνθεση ἀπὸ ὀλόλευκα μαργαριτάρια,
 145 τὰ κυκλοειδῆ τόξα τῶν φρυδιῶν τῆς

ὡς τόξον ἦν Ἔρωτος ἐγκεχαρμένου.
 Ἔοικεν ὡς ἔμιξε γάλα καὶ ρόδα,
 καὶ συνδιεχρώσατο καθὰ ζωγράφος
 ταύτης τὸ σῶμα λευκέρυθρον ἢ φύσις·
 150 θάμβος γὰρ αὕτη συγχορευούσαις κόραις
 λειμώνος ἐντὸς τοῦ νεῶ Διονύσου.
 Οἱ δάκτυλοι δὲ καὶ τὰ τῶν ὠτων ἄκρα
 ἄνθρακας εἶχον, ὡς τὸ πῦρ ἀνημμένους,
 χρυσῶ καθαρῶ συμπεπηγότας λίθους·
 155 ἤστραπτον αὐτῆς χεῖρες ἐκ τοῦ χρυσοῦ,
 ναὶ μὴν σὺν αὐταῖς ἀργυροσκελεῖς πόδες.
 Οὕτω τοσαύτην ἢ Δροσίλλα παρθένος
 καινὴν ἐπευτύχησε καλλονῆς χάριν.

ἦταν σὰν τὸ τόξο τοῦ χαρωποῦ Ἔρωτα.
 Ἔμοιαζε σὰν νὰ ἔχε ἀναμείξει γάλα καὶ ρόδα
 καὶ νὰ ἔχε συμβάψει λευκὸ καὶ κόκκινο
 τὸ σῶμα τῆς ἢ Φύση σὰν ἄλλος ζωγράφος·
 150 ἦταν μιὰ θεὰ ἐκθαμβωτικὴ ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ
 κορίτσια
 ποὺ χόρευαν μαζί τῆς στὸν κῆτρο τοῦ ναοῦ τοῦ
 Διονύσου.
 Τὰ δάχτυλά τῆς κι οἱ λοβοὶ τῶν αὐτιῶν τῆς
 εἶχαν πάνω τους ρουμπίνια, φλογερά σὰν τὴ φωτιά,
 πετράδια πολύτιμα δεμένα σὲ καθαρὸ χρυσάφι·
 155 ἀστραφταν ἀπ' τὸν χρυσὸ τὰ χέρια τῆς,
 ναί! ἀστραφταν καὶ τὰ ἀσημιὰ τῆς πόδια.
 Ἔτσι εὐλογημένη ἦταν ἢ παρθένος Δροσίλλα
 μὲ τὴν πρωτόφαντὴ χάρι ἐνὸς τέτοιου κάλλους.